

Over tongentaal ¹

De eerste Corinthie-brief werd omstreeks het jaar 54 na Christus geschreven. Paulus woonde in Epeze toen hij hoorde dat er in de gemeente te Corinthie moeilijkheden ontstaan waren. Eén van de misbruiken, die de christenen verzwakte, betrof een zekere verwardheid in de openbare eredienst. Men maakte namelijk een onevenwichtig gebruik van de geestelijke gaven, vooral het spreken in tongen. De hoofdstukken twaalf, dertien en veertien van zijn brief zijn gewijd aan een uiteenzetting van deze gaven en vooral aan de tongentaal wordt veel aandacht besteed. Paulus waarschuwt de christenen hoe zij níet met de geestelijke gaven moeten omgaan, maar ondertussen geeft hij ons een duidelijk beeld van hoe het wél moet. Ik maakte wat aantekeningen bij deze drie hoofdstukken.

1. Het viel mij direct op, dat uit Paulus' houding tegenover de gebeurtenissen in Corinthie geen verrassing sprak. Er is niets in de trant van "in welk vaarwater zijn jullie nú toch terecht gekomen?!" Blijkbaar was hij goed op de hoogte met de dingen waarover hij uit Corinthie hoorde. Hij aanvaardt ze zonder meer als een wezenlijk onderdeel van het geestelijke leven en het enige waar hij zich over uitspreekt is dat het gebruik van de gaven niet tot wanorde in de eredienst mag leiden.
2. Paulus erkent de Heilige Geest als de bron van het spreken in tongen. "Maar aan een ieder wordt de openbaring van den Geest gegeven tot welzijn van allen. Want den een wordt door den Geest gegeven met wijsheid te spreken . . . den ander allerlei tongen, en weer een ander vertolking van tongen" (I Cor. 12 : 7, 10).
3. Hij gelooft dat zij die in de gemeente deze gaven gebruiken daartoe aangesteld worden door God. "En God heeft sommigen aangesteld in de gemeente . . . verscheidenheid van tongen" (I Cor. 12 : 28).
4. Maar hij beschouwt het spreken in tongen slechts als één van de vele gaven die de Heilige Geest openbaart. Hij noemt er in het geheel negen: (1) het woord van wijsheid, (2) het woord van kennis, (3) geloof, (4) gaven van genezingen, (5) werking van krachten, (6) profetie, (7) het onderscheiden van geesten, (8) allerei tongen, (9) vertolking van tongen (I Cor. 12 : 8-10) [elders noemt hij er meer, VI].
5. Volgens Paulus hebben alle geestelijke gaven, ook het tongenspreken, een speciaal doel. "Aan een ieder wordt de openbaring van den Geest gegeven tot *welzijn* van allen" (I Cor. 12 : 7).
6. Wat de tongentaal betreft, die is gegeven tot stichting van degene die spreekt. "Wie in een tong spreekt, sticht zichzelf" (I Cor. 14 : 4).
7. En wanneer de gave van vertolking ook functioneert, wordt de hele gemeente erdoor opgebouwd. "Telkens als gij samenkomt, heeft ieder iets: . . . een tong of een uitlegging; dat alles moet tot stichting geschieden" (I Cor. 14 : 26).
8. Maar het tongenspreken is niet de hoogste en belangrijkste gave. Paulus zet het helemaal achteraan de lijst. "En God heeft sommigen aangesteld in de gemeente, ten eerste apostelen, ten tweede profeten, ten derde leraars, verder krachten, daarna . . . verscheidenheid van tongen" (I Cor. 12 : 28).
9. Voor Paulus is de tongentaal een vorm van gebed. "Want indien ik bid in een tong . . ." (I Cor. 14 : 14).
10. Paulus verbindt deze vorm van gebed voornamelijk met dankzegging en lofprijzing. "Anderszins, indien gij dankzegt met den Geest . . ." (I Cor. 14 : 16, St. vert.).
11. Ook ziet hij in de tongentaal een middel om te bidden wanneer het verstand uitgesproken is. "En evenzo komt de Geest onze zwakheid te hulp; want wij weten niet wat wij bidden zullen naar behoren, maar de Geest zelf pleit voor ons met onuitsprekelijke verzuchtingen. En Hij, die de harten doorzoekt, weet de bedoeling des Geestes, dat Hij namelijk naar den wil van God voor heiligen pleit" (Rom. 8 : 26, 27).
12. Hij verkondigt geen dode theorie, maar hij spreekt uit eigen ervaring. Hij spreekt zelf veel in tongen. "Ik dank God, dat ik meer dan gij allen in tongen spreek" (I Cor. 14 : 18).
13. Hij spreekt niet alleen in tongen, maar hij zingt ook in tongen. "Ik zal lofzingen met mijn geest, maar ook lofzingen met mijn verstand" (I Cor. 14 : 15).
14. Hij verwacht niet dat de tongentaal door de toehoorders verstaan zal worden (in tegenstelling met Pinksteren, toen de toeschouwers hun eigen moedertaal herkenden). "Want wie in een tong spreekt, spreekt niet tot mensen, maar tot God; want niemand verstaat het" (I Cor. 14 : 2).
15. Hij gelooft niet, dat iedereen de bediening van het spreken in tongen gekregen heeft. "Spreken soms allen in tongen?" (I Cor. 12 : 30) Uit de context blijkt dat het antwoord hier ontkennend moet zijn. Nee, allen spreken niet in tongen. Pinksterchristenen leggen het zo uit, dat het in deze drie hoofdstukken gaat over de *gave* van de tongen, niet over het tongenspreken als *teken* van de doop in de Heilige Geest. Zij geloven, dat iedereen op het moment dat hij gedoopt wordt met de Heilige Geest, in tongen spreekt, ook al zijn het slechts enkele woorden. Later kan hij dan al of niet de gave van het spreken in tongen ontvangen tot opbouw van zijn geloofsleven.
16. Hoewel Paulus ernstig waarschuwt tegen het misbruik van deze gave, is hij toch blij dat de Corinthiërs in tongen spreken. "Ik wilde wel, dat gij allen in tongen spraakt" en "belemmert het spreken in tongen niet" (I Cor. 14 : 5, 39).

---

¹ Overgenomen uit: John L. Sherrill: Reporter van Gods Geest blz. 105 t/m 108